Moștenitorul unei mari averi

On Iunie 21, 2015

Supune-te unei solide verificări a validității de om de mare caracter, prin utilizarea puterii gândirii care supraviețuiește „morții".

- Acum înțeleg de ce mi-ați dat întâlnire aici, în insula aceasta dezolată, în mijlocul unui ocean, în palatul acesta subteran, în mormântul acesta pe care și l-ar putea dori chiar și un faraon: fiindcă vă sunt drag, nu-i așa conte? Fiindcă mă iubiți îndeajuns ca să-mi dăruiți una din morțile despre care îmi vorbeați adineaori, o moarte fără agonie, o moarte care să-mi îngăduie să mă sting rostind numele Valentinei și strângându-vă mâna.

- Ascultă, Maximilien - adaugă contele cu glas tare, văd că durerea ta este nesfârșită. Totuși, mai crezi în Dumnezeu și nu vrei să-ți dai sufletul pierzării.

- Conte, răspunse el cu tristețe, știți foarte bine că sufletul nu-mi mai este al meu.

*- Ascultă, Maximilien, continuă Monte Cristo, tu știi că eu n-am nicio rudă în lume. M-am obișnuit să te privesc ca pe fiul meu; ca să-mi salvez fiul, mi-aș jertfi viața și cu atât mai mult averea. Vreau să spun că te gândești la moarte fiindcă nu cunoști bucuriile vieții pe care ți le îngăduie o mare avere. Maximilien, aproape tot ce am îți dăruiesc ție. Cu o asemenea bogăție vei putea ajunge la orice ai dori. Ești ambițios? Toate carierele îți vor fi deschise. Mișcă lumea, schimbă-i fața, fă lucruri nesăbuite dacă trebuie, dar trăiește ! **

Leadership: Te separi de profunzimea sfâșietoare a trăirilor, căutând limitele extreme ale spiritualității care nu încetează să angajeze viața într-o autentică poveste menită să scoată în evidență gradul tău de a înțelege tainele unei inteligențe superioare?

Fenomenul „Profunzime sfâșiată" determină o plasare a omului în raport cu sinele care critică și pedepsește, foarte apropiat de acea stare a indiferenței capabilă să-l îndepărteze de năzuințele spre libertate de gândire care îndeamnă la bine prin cuvânt și faptă. Reflectat și asupra celorlalți, acest fenomen imprimă acea idee de respingere a tot ceea ce poate să-l confirme pe individ ca ființă investită cu conotații superioare.

Leadershipul este imaginea stăpânirii de sine rezultată din lupta împotriva prejudecăților, patimilor, limitelor, pornirilor, întristărilor care îți încețoșează viziunea și convingerile. Adesea, omul trebuie să treacă prin disperare, durere, furstrare ca să ajungă la un nivel mai înalt de încredere, respect și stimă de sine, încât temperamentul să se schimbe radical prin exersarea autocontrolului și a verticalității, prin exersarea abținerii de la a contracara un fenomen care oricum se întâmplă.

Omul ajunge la o conștiință fondată pe reprezentări ale realității care convin așteptărilor sale pe măsură ce înaintează spre învățătură și putere, spre maturitate și împlinire. Spiritualitatea contribuie a determina în individ o modalitate particulară de reacție la gânduri și sentimente, ca mijloc de adaptare la condițiile sociale și moralizatoare de existență. Spiritualitatea înseamnă de fapt să accepți provocarea unor noi experiențe de viață, fără să-ți condiționezi conștiința să intre într-un impas definitiv.

Dar libertatea omului trezit din starea de confuzie, a omului care renaște dintr-un declin temporar, caută întotdeauna limitele extreme: viața desăvârșită sau moartea rapidă. Ce-i drept, numai atunci când ea se manifestă ca reacție la ceea ce omul trăiește și la ceea ce se

întâmplă în jur, ca o componentă esențială a unei atitudini active cu privire la ceea ce este însuflețitor, dar mai ales la ceea ce el trebuie să reprezinte în marea ecuație a existenței.

Leadership: Încerci să îți impui propriile convingeri asupra unei situații pe care simți că n-o stăpânești, în conformitate cu modul tău de a percepe deznodământul așteptat?

Când te gândești că sfârșitul e aproape, asta se datorează convingerilor care te sabotează. Scriitoarea de origine română Lungu Laura (alias Alexia McGray) avea dreptate când spunea:

"Viața e un carusel în care te urci și aștepți ce va urma. Privești când ești sus și îți pui dorința să fii mereu acolo. Apoi, brusc, caruselul cade și ți-e greu să fii jos, pe marginea prăpastiei. Ceri să fii mereu sus, dar nu se poate, pentru că nu tu conduci caruselul, ci el te conduce pe tine. Aceasta este viața care își face jocurile dinainte ca tu să apari, iar tu ești doar un biet participant la joc."

Orice deznodământ se poate amâna printr-un strop de ajutor divin, așa cum orice acțiune are și o reacțiune. Viața este direcția lui "tu însuți" într-un vârtej care te poate distruge, iar la cine te aștepți mai puțin te va ajuta să te ridici.

Acest "tu însuți", supus unei solide verificări a validității de om de mare caracter, perceput ca singură direcție de urmat prin experimentarea libertății de a acționa în conformitate cu realitățile vieții, devine simbolul unei polarități care ce conferă atitudinii spirituale o notă de provocare față de existență. Această polaritate poate fi exprimată în două feluri:

Prima, cea a conștiinței tragice care cunoaște sensul eșecului total și nevoia renunțării la sine, în care sensul suferinței este cunoscut printr-o vulnerabilitate a minții și a sufletului. A doua, cea a devenirii unui destin de măreție care înglobează întreaga ființă, concentrând în sine potențialul renăscător al încrederii în viitor.

Leadershipul este rezultatul gândirii care supraviețuiește „morții", permițând omului să cunoască și să-și asume bucuriile pe care i le îngăduie experimentarea credinței sau a unei trăiri cu adevărat înălțătoare. Înainte ca omul să fie pus în starea de a simți utilitatea vieții, cineva trebuie să-l învețe regulile ei, fără a neglija tocmai sâmburele rațional al teoriei conform căreia modificările minore, atent concepute și inteligent puse în aplicare pot declanșa consecințe majore.

Viața văzută prin prisma leadershipului poate fi definită prin următorul motto: "Mișcă lumea, schimbă-i fața, fă lucruri nesăbuite dacă trebuie, dar trăiește ! "

Moștenitorul unei mari averi este individul care, înotând prin apele cele mai adânci ale vieții lăuntrice, înfruntând împrejurările cele mai hotărâtoare, ajunge să realizeze ceea ce credea că nu mai este cu putință: miracolul de a fi altcineva.

Iată tot secretul devenirii, mărturisea Alexandre Dumas în celebrul său roman: *„ Nu există nici fericire, nici nenorocire în lume. Există doar compararea unei stări cu cealaltă și - atâta tot. Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită este în stare să simtă cea mai mare fericire. Ca să-ți dai seama cât de bine este să trăiești, trebuie să fi dorit să mori."*

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/mostenitorul-unei-mari-averi.html